

Emilienne Morin: Η “Mimi – Fai” της Ταξιαρχίας Durutti

Η Emilienne Morin γεννήθηκε στο Angers στη Γαλλία στις 28 Οκτωβρίου 1901. Ο πατέρας της ήταν ο μαχητικός αναρχοσυνδικαλιστής εργάτης Etienne Morin. Ήταν οικοδόμος και στην διάρκεια του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου είχε προσφέρει άσυλο σε πολλούς διωκόμενους και λιποτάκτες. Μετακόμισε στο Παρίσι στη δεκαετία του 1910 με την οικογένειά του και συμμετείχε ενεργά σε μια ομάδα του Ομοσπονδιακού Κομμουνιστικού Αναρχισμού.

Η Emilienne ήταν ενεργή από νεαρή ηλικία στους επαναστατικούς κύκλους. Το 1916 ήταν γραμματέας της αντιπολεμικής εφημερίδας *Ce Qu'il Faut Dire* (CQFD – «Τι χρειάζεται να ειπωθεί»), που εκδιδόταν από τους αναρχικούς Sebastien Faure και Mauritius.

Ήταν επίσης ενεργή στην ελευθεριακή συνδικαλιστική νεολαία του 15ου διαμερίσματος στο Παρίσι και από το 1923 υπήρξε ενεργό μέλος και της γραμματείας της. Το 1924 παντρεύτηκε τον ιταλικό αναρχικό αγωνιστή Mario Cascari (γνωστός και ως Cesario Tafani ή Oscar Barodi). Χώρισαν τρία χρόνια αργότερα.

Η Emilienne συμμετείχε ενεργά στο κίνημα για την Απελευθέρωση των Σάκο και Vanzetti, που έτρεχε από πλευράς οργάνωσης από την Ένωση Αναρχικών Κομμουνιστών (UAC) και στη συνέχεια στην Επιτροπή Αλληλεγγύης και πολιτικής υπεράσπισης των τριών αναρχικών πολιτικών κρατουμένων Durruti-Ascaso-Jover (που οργάνωσε επίσης η UAC), οι οποίοι φυλακίστηκαν από το γαλλικό κράτος.

Στις 14 Ιουλίου 1927 συναντήθηκε με τον Ισπανό αναρχικό Buenaventura Durruti στη Διεθνή Αναρχική Βιβλιοθήκη (Librería Internacional Anarquista) στην 72 Rue Des Prairies στο 20ο διαμέρισμα του Παρισιού. Η φίλη και συντρόφισσα της Berthe Fabert (που συχνά αναφέρεται εσφαλμένα ως Faber ή Favert) λειτουργούσε την βιβλιοθήκη με τον τότε σύντροφό της Severin Ferandel και συνάντησε τον

σύντροφο του Durruti, τον Francisco Ascaso την ίδια ημέρα. Όταν ο Ferandel έφυγε για το Μεξικό το 1929, η Berthe σύναψε ερωτική σχέση με τον Ascaso.

(Berthe Fabert – Francisco Ascaso, Emilienne Morin – Buenaventura Durutti)

Όπως Emilienne υπενθύμιζε συχνά: "Ο Durruti και εγώ ποτέ δεν παντρευτήκαμε, φυσικά, τι νομίζετε; Οι αναρχικοί δεν πηγαίνουν στο μητρώο, συναντηθήκαμε στο Παρίσι, είχε μόλις βγει από τη φυλακή Απελευθερώθηκε, ο Durruti βγήκε το ίδιο απόγευμα, επισκέφτηκε κάποιους φίλους, ήμουν εκεί, είδαμε ο ένας τον άλλον, ερωτηστήκαμε και συνεχίσαμε ».

Όταν ο Durruti απελάθηκε από τη Γαλλία τον Ιούλιο του 1927, η Emilienne εγκατέλειψε τη δουλειά της ως δακτυλογράφος και τον ακολούθησε στις Βρυξέλλες. Εδώ πολλοί Ισπανοί αναρχικοί ζούσαν σε ημι-παράνομες συνθήκες. Μία από αυτές, η Lola Iturbe, έλεγε ότι: "Η Emilienne ήταν τότε μια πολύ ευχάριστη νεαρή γυναίκα, με ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα και γαλάζια μάτια, με κομμένα μαλλιά σαν αγοροκόριτσο. Ο ενεργητικός της χαρακτήρας, οι ιδεολογικές της πεποιθήσεις και οι ικανότητες ρητορικής που είχε γίνονταν εμφανείς στις δημόσιες αντιπαραθέσεις - ιδιαίτερα με τους Κομμουνιστές - που διαδραματίστηκαν στο Maison Du Peuple (Σπίτι με του Λαού) στις Βρυξέλλες".

Η ζωή ήταν δύσκολη για το ζευγάρι στις Βρυξέλλες. Το 1931 μετακόμισαν στην Ισπανία. Η Emilienne συνέχισε την αγωνιστική της δράση γράφοντας για την εφημερίδα της CNT και συμμετέχοντας σε συναντήσεις και διαδηλώσεις. Στις 4 Δεκεμβρίου γέννησε μια κόρη, την Colette, στη Βαρκελώνη. Αναγκάστηκε να μεγαλώσει την κόρη της σχεδόν μόνη, καθώς ο Durruti ήταν στην παρανομία ή στη φυλακή εκείνη την περίοδο. Συντρόφισσες και σύντροφοι της βρήκαν δουλειά στο θέατρο Goya, ενώ η αναρχική Teresa Margalef πρόσεχε την Colette.

Με το ξέσπασμα της Ισπανικής Επανάστασης και του Εμφυλίου Πολέμου, η Emilienne μπήκε στην Ταξιαρχία Durruti στο Μέτωπο της Αραγονίας και εργάστηκε ως γραμματέας στο κέντρο της, όπου ήταν υπεύθυνη στο τμήμα Τύπου. Εντός της Ταξιαρχίας είχε το ψευδώνυμο "Mimi-FAI". Όταν η Ταξιαρχία πήγε στη Μαδρίτη, εκείνη επέστρεψε στη Βαρκελώνη για να φροντίσει την κόρη της.

Μετά το θάνατο του Durruti εργάστηκε για λίγο με το Συμβούλιο Άμυνας και στη συνέχεια επέστρεψε στη Γαλλία για να συμμετάσχει σε εκστρατείες αλληλεγγύης για τους Ισπανούς αναρχικούς, γράφοντας άρθρα και οργανώνοντας συγκεντρώσεις. Ήταν μια εκ των ομιλητών στη συγκέντρωση αλληλεγγύης στους Ισπανούς αναρχικούς που οργανώθηκε στις 27 Μαΐου 1937 στο Παρίσι από την Ένωση Αναρχικών (UA) όπου συμμετείχαν 4.000 άτομα.

Συμμετείχε στην Solidarité Internationale Antifasciste (SIA) «Διεθνής Αντιφασιστική Αλληλεγγύη», που δημιουργήθηκε από τους αναρχικούς Nicolas Faucier και Louis Lecoq, οι οποίοι αγωνίστηκαν για την αλληλεγγύη στη στήριξη του ισπανικού αναρχισμού.

Επίσης έγραφε για το Le Libertaire, την εφημερίδα της UA, άρθρα σχετικά με την κατάσταση στην Ισπανία, συμπεριλαμβανομένης και της συμμετοχής της στην Ταξιαρχία Durruti. Στις 22 Νοεμβρίου 1938 μίλησε στη μαζική συγκέντρωση στο Παρίσι που διοργάνωσε η UA για να τιμήσει τον Durutti.

Με την Κατοχή έπρεπε να βγει στην παρανομία, εξακολουθώντας να δραστηριοποιείται στην αλληλεγγύη στους Ισπανούς αναρχικούς σε δύσκολες συνθήκες. Συνέχισε αυτή τη δραστηριότητα μετά τον πόλεμο και μέχρι το θάνατό της στις 14 Φεβρουαρίου 1991 στο Quimper της Βρετανίας.

Nick Heath

Πηγή: [libcom](#)

Μετάφραση: Vectrum